

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1730/2015
31.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије: Браниславе Апостоловић као председника већа, судије Бранка Станића и судије Звездане Лутовац, као чланова већа, у парници тужиле Б.З. из Б., улица ... бр. ..., коју заступају пуномоћник В.З., адвокат из Б., против тужених: М.Д.1 и М.Д.2, обоје из Б., ул. ... бр. ..., које заступа пуномоћник К.Р., адвокат из Б.; Републике Србије, коју заступа Државно јавно правобранилаштво – Одељење у Ваљеву: ЈП П. из Б., ул. ... број ... и Општине Лајковац, коју заступа заједничко правобранилаштво Града Ваљева и Општина Лајковац, Љиг, Мионица и Осечина, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр.6148/13 од 09.03.2015. године, донео је у седници већа одржаној дана 31.03.2016. године, следећу:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр.6148/13 од 09.03.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених М.1 и М.Д.2 из Б., за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву, судска јединица у Лајковцу П бр. 1089/13 од 02.07.2013. године, у ставу 1. изреке, утврђено је да је тужилца Б.З. из Б. власник 143 м2 дела парцела број ... КО С. и то северног дела парцеле број ..., који се граничи са јужним делом парцеле број ... КО С., а која је уписана у власништву М.Д.1 и то правоугаоног облика који је омеђен са источне стране правом линијом ширине 5,43 метара рачунато од детаљне тачке број 56 новог премера у правој линији ка југу, са северне стране омеђена правом линијом дужине 38,25 метара рачунато од детаљне тачке број 56 новог премера у правој линији ка западу са западне стране омеђена правом линијом ширине 2,78 метара правац југ и са јужне стране омеђена правом линијом дужине 35,80 метара, што је тужена М.Д.1 дужна да тужилци призна и трпи упис права својине у јавним регистарским књигама. Ставом 2. изреке утврђено је да је тужилца власник 71 м2 дела парцеле број ... КО С. и то источног дела парцеле .... који се граничи са

западним делом парцеле број ... КО С., а која је уписана у власништву М.Д.1 и М.Д.2 и то део правоугаоног облика који је омеђен са јужне стране правом линијом у ширини од 1,55 метара рачунато од детаљне тачке новог премера ... у правој линији ка западу, са источне стране правом линијом дужине 24,70 метара која почиње од детаљне тачке новог премера број ... и завршава се у детаљној тачки новог премера ... са северне стране, омеђена правом линијом ширине 4,30 метара рачунато од детаљне тачке број .. ка западу и са западне стране омеђена правом линијом дужине 24,36 метара, што су тужени М.Д.1 и М.Д.2 дужни да признају и трпе упис права својине у јавним регистарским књигама. Ставом 3. изреке пресуде утврђено је да је тужиља власник 65 м² дела парцеле број ... КО С. и то западног дела парцеле ..., који се граничи са источним делом парцеле ... КО С., а која је уписана у власништву Републике Србије на којој ЈП П.С. има право коришћења и то део трапезоидног облика омеђен са северне стране правом линијом ширином 6,30 метара рачунато од детаљне тачке старог премера број ... правом линијом у правцу детаљне тачке старог премера број ... са западне стране омеђена правом линијом дужине 24,38 метара, са јужне стране омеђена правом линијом ширине 3,06 метара рачунато од детаљне тачке старог премера број 1, правом линијом у правцу детаљне тачке старог премера број 2 и са источне стране линијом дужине 18,00 метара, која почиње од детаљн тачке старог премера број ... и завршава се у детаљној тачки старог премера број 1, што су тужени Република Србија и ЈП П.С. дужни да тужиљи признају и трпе упис права својине у јавним регистарским књигама. Ставом 4. изреке утврђено је да је тужиља власник 38 м² дела парцела ... КО С., и то јужног дела парцеле број ... који се граничи са северним делом парцеле број ... КО С., а који је уписан у власништво Републике Србије, на коме право коришћења има Општина Лајковац и то део троугластог облика, омеђена линијама од детаљне тачке новог премера број .., па до детаљне тачке старог премера ... и до детаљне тачке новог премера број ... и другог дела троугластог облика омеђена линијама од детаљне тачке новог премера број ... до детљне тачке старог премера број ... и другог дела троугластог облика омеђана линијама од детаљне тачке новог премера број 54 до детаљне тачке старог премера број 163 и тачке – пресек линија од детаљних тачака новог премера ... – ... са линијом од детаљних тачака старог премера ... – ..., што су тужени Република Србија и Општина Лајковац дужни да тужиљи признају и трпе упис права својине у јавним регистарским књигама. Ставом 5. изреке обавезани су тужени солидарно да тужиљи накнаде трошкове парничног поступка у износу од 1.073.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж бр.6148/13 од 09.03.2015. године, преиначена је пресуда Основног суда у Ваљеву, судска јединица у Лајковцу П 1089/13 од 02.07.2013. године и пресуђено тако што је одбијен тужбени захтев тужиље у целини и обавезана тужиља да плати трошкове поступка и то туженој М.1 и М.Д.2 196.500,00 динара, туженој Републици Србији 45.000,00 динара, затим туженој Републици Србији трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара, а туженима М.1 и М.Д.2 такође трошкове другостепеног поступка у износу од 42.750,00 динара.

Против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр.6148/13 од 09.03.2015. године, тужиља преко пуномоћника из реда адвоката је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно примењеног материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања.

У одговору на ревизију тужени М.1 и М.Д.2, оспорили су у целини наводе из ревизије тужиље и предложили Врховном касационом суду да исту одбије као неосновану. Трошкове ревизијског поступка тражили за одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у складу са одредбом члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/2011 и 55/2014) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни битне повреде из става 1. овог члана на које се ревидент неосновано позива. Апелациони суд у Београду, у поступку по жалби је правилно применио одредбе Закона о парничном поступку, те је поновним извођењем доказа на расправи пред другостепеним судом утврдио чињенично стање, на које је правилно применио материјално право и дао разлоге за своју одлуку, коју прихвата и ревизијски суд.

Тужиља је уговором о купопродаји од 30.10.1977. године купила од Томислава Јовића, (сада пок.) кат.парцелу број 162/3 КО Степање (сада носи ознаку 453) у површини од 13 ари 85 м² и уговор је оверен код тада Општинског суда у Лајковцу, дана 28.12.1981. године под бројем Ов. 936/81. Тужиља је укњижена као власник предметне непокретности решењем суда од 05.01.1982. године. Тужена М.1 и М.Д.2 су такође купили од сада пок.Т.Ј. кат.парцелу ... површине од 18 ари 55м² у КО С., уговором о купопродаји који је закључен истог дана кад и тужиља 30.10.1977. године, а који је код суда оверен 29.06.1979. године под бројем Ов 399/79. Тужени М.1 и М.Д.2 су укњижени као сувласници са уделима од по ½ на предметној парцели, решењем суда од 08.08.1979. године. Т.Ј., сада бивши, продавац, остао је власник парцеле 162/1. Његов наследник је сада тужена Мирјана Дугарић.

Тужиља је тражила да се утврди да је власник делова суседних парцела, означених у мерама и границама у захтеву, по основу Уговора о купопродаји који је оверен у Општинском суду у Лајковцу Ов. бр. 936/81 од 28.12.1981. године, наводећи да су предметни делови парцела, неосновано у поступку излагања, приказани као делови суседних парцела и власништво тужених, због чега је тужиља као носилац права својине на катастарској парцели 453 (претходни број 162/3) уписана само на површини од 0.09.73 ха и без икаквог разлога јој је одузето 418 м² које је незаконито приписано суседним парцелама.

Првостепени суд је на основу изведених доказа утврдио да је тужиља 1981 године, на основу Уговора о купопродаји, постала власник кат.парцеле ... КО С. (нови број ...) у површини од 0.13,85 ха, али да је обновом премера, без икаквог правног основа, умањена површина земљишта коју је тужиља купила, због чега је усвојио тужбени захтев и утврдио да је тужиља власник делова суседних парцела у мерама и границама описаним у захтеву и изреци првостепене пресуде.

Другостепени суд није прихватио овакав закључак првостепеног суда, већ је одлучио другачије. За полазну основу за одлучивање у овој правној ствари другостепени суд је узео државинско стање како је било у моменту када је

тужиља купила своју парцелу ... и када су своју парцелу купили и тужени М.2 и М.1 – парцела ... а парцела ... (све у КО С.) остала у власништву сада покојног Т.Ј.. Другостепени суд је утврдио и закључио да без обзира што је тужиља на основу уговора о купопродаји у земљишне књиге, уписана као власник површине од 13 ари и 85 м² она заправо од продавца Т.Ј., сада пок, фактички је купила површину од 9 ари 25 м² и ступила у државину управо у тој површини и исту држала несметано. Преостали делови парцеле, који су сада предмет тужбе и захтева, били су у савесној и законитој државини с једне стране сада Републике Србије, односно корисника Општине Лајковац и ЈП „Путеви Србије“, а с друге стране у савесној и законитој државини тужених М.1 и М.2 Д. и Т.Ј. а сада његовог наследника тужене М.1. Како тужиља није била у државини спорних површина, које су предмет тужбе и тужбеног захтева, већ су у државини били овде тужени и то најкасније од 1979. године, то се тражењу тужиле не може удовољити ни пружити правна заштита. Другостепени суд је имајући у виду овако утврђено чињенично стање, применом одредби члана 20. став 1. и 33. Закона о основама својинскоправних односа, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиле у целини.

Према оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд у конкретном случају, узео као полазну основу за одлучивање у овој правној ствари државинско стање на непокретностима. Другостепени суд је отворио расправу и поновним извођењем доказа утврдио да тужиља иако је била уписана у земљишне књиге као власник предметне парцеле у површини од 1385 м², никада није била у државини купљене парцеле у наведеној површини, већ у површини од 925 м², а с друге стране у државини делова суседних парцела који су сада предмет тужбеног захтева, су тужени а њихова државина је и савесна и законита. У таквом случају, за стицање права својине на непокретности, није довољно то што је право својине на непокретности уписано у јавну књигу у одређеној површини, већ је потребно и да стицалац ступи у државину купљене непокретности у површини наведеној у исправи, конкретно у уговору.

Не могу се прихватити као основани наводи из ревизије да су у поступку обнове премера и јавног излагања, делови парцеле које тужиља у захтеву тражи, неосновано приписани суседним парцелама. Током поступка је утврђено, да тужиља није била у поседу већег дела парцеле него што је уписана у катастар непокретности. На основу аерофотограметријског снимања 1983. године утврђене су површине и изглед парцела странака, па је државинско стање на терену било тако, да је тужиља била у државини парцеле ... у мерама и границама истим као и сада новоформирана парцела ... КО С., што значи да делови парцела које тужиља тражи нису приписани суседним парцелама нити су суседи-тужени извршили заузеће на терет тужиљине парцеле у мерама и границама наведеним у тужбеном захтеву.

Дакле, из утврђеног чињеничног стања произлази, да је тужиља купила парцелу ... КО С. (нови бр. ...), али да приликом ступања у посед парцеле исту није премерила, да није знала све до обнове премера и утврђивања фактичког стања на лицу места, да је у поседу мање површине него што је у уговору о купопродаји наведено, те да није предузела адекватне правне радње везане за извршење уговора, тако да сада са предметним захтевом, не може тражити извршење уговора на штету савесних држалаца парцела који су у спору тужени.

Према изложеном, неосновани су наводи из ревизије да је другостепени суд на основу погрешно утврђеног чињеничног стања, погрешно применио материјално право.

Врховни касациони суд, на основу процесних овлашћења из члана 414. Закона о парничном поступку, одбио је ревизију тужиле као неосновану и одлучио као у ставу 1. изреке пресуде.

Одлучујући о захтеву тужених М.1 и М.2 Д. за накнаду трошкова ревизијског поступка, Врховни касациони суд налази да одговор на ревизију није био нужан у овој правној ствари, па самим тим ни трошкови који су настали поводом састава одговора на ревизију, не представљају нужне трошкове који би се досудили на терет тужиле. То су разлози због којих је Врховни касациони суд применом члана 165. Закона о парничном поступку одбио захтев тужених за накнаду трошкова и одлучио као у ставу 2. изреке.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**